To nikdy nezapomenu. Přijela tam s policajty, ze sociálky tam přijeli, a z náručí mi takhle vytrhávala děti. A chtějí moje děti naházet do auta a odvézt je ode mě do ústavu. A taky to udělala. A já jsem měla takovéhle břicho, ne. Tak jsem nemohla nic dělat. Tak tu ze sociálky, taková vysoká, tak jsem ji takhle popadla a všechno jsem jí roztrhala, ty knoflíky, všechno, takhle na zem. A já jsem měla břicho. A já takhle říkám: „ Jak se to může stát? Co to je?“ říkám, „ za demokracii nebo tak, že mi děti berete z rukou?“ No brečela jsem, ale stejně jsem nic nezmohla. Vzali mi je a dali je do ústavu. Jednoho mi dokonce adoptovali. Ona mi to udělala, Bájová, jo. Že to udělala Bájová, fakt…(…)

Falešný podpis mi udělala. Že jsem prý toho syna dala do ústavu a to nebyla žádná pravda. Ona mi to udělala, protože na mě byla naštvaná, no takhle. No a potom jsem za ní šla a říkám: „Jak jste si dovolila mi vzít,“ povídám, „moje dítě?“ Brečela jsem, hodně jsem tam brečela. A já jí říkám: „ Kdyby tobě vzali dítě, jako mně, tak bys poznala, co to je vzít vlastní matce dítě z náručí.“ (…) Potom přinesla nějaký papír a povídá: „Podepište ten papír,“ a říká, „hned“, říká, „vraťte mi toho kluka domů.“ A já blbá jsem to udělala, ne. Nevím… Ale koukej, co udělala. Takhle položila, takhle byl ten papír. No a ona tuhle půlku zakryla jiným papírem. No a tady jsem to podepsala. A mě nenapadlo to sundat, ten papír, a přečíst si to. „No to jenom podepiš,“ říká, „a to bude dobrý.“ A já jsem zkrátka podepsala, že se vzdávám a tohleto a toto. A ani mě nenapadlo, že tohle udělala. Tak dodnes nevím, kde to dítě je.